

Защо обичам Сицилия ли?

Заради един милиард причини... Голяма част от тях – необясними и породени от комуникацията ми с хората на Острова.

Защото това са най-слънчевите и добри хора. Защото те посрещат с усмивка всеки път, защото истински се радват да те видят,

защото майката на Росария готви най-вкусния кускус, а синьора Мимма – най-хубавите спагети Карбонара,

защото въздухът е чист, а слънцето грее почти 365 дни.

Защото всеки път, когато кацна и вдишам въздуха на Сицилия, усещам прилив на щастие.

Защото ми се радват и прегръщат, когато се върна на Острова.

Защото тук е най-вкусната храна, червените портокали, аперолът, десертите, ароматът на бадем и пистакио.

А морето... ех, то има сто нюанса синьо. Тук са най-красивите залези.

Защото в Сицилия не се живее с материалното. Живее се е малко и се пести вода, но домът на другия винаги е с широко отворени врати. И ще ти предложат кафе, хляб или паста, защото си приятел!

Защото в Сицилия се чувствам у дома!

„Мелницата беше заобиколена от огромни купчини сол. Сицилианците вярваха в силата на солта. Ако някой човек имаше лош късмет, трябваше да постави буца или шепа сол в най-външните ъгли на апартамента или къщата си. Така добрият късмет щеше да се върне.

На хоризонта прелетяха две фламинги. Кацнаха недалече от нея. Бяха толкова изящни и красиви с дългите си крака, елегантна форма и нежно розово. Фламингите бяха нормални обитатели за соленото езеро. Те пристигаха през зимата, когато перата им бяха сиви. Заради розовите скаридки, които хапваха, перата им ставаха розови.

Лаура отвори скицника и започна да рисува. Отмяташе един по един листовете.

Вдъхновението беше дошло.

Един уникален нов свят – това бяха Трапани и Сицилия за нея. Всеки намира своето място и спокойствие по различен начин. Стига до тях по свои пътища. За Лаура домът най-ненадейно се оказа Сицилия. Може би ѝ беше заложено от майка ѝ това да се случи, още преди да се роди дори. Майка ѝ бе обожавала оперната музика и Италия. Никога не беше видяла наистина Италия – не ѝ бе стигнало времето за това, но Лаура носеше своето странно име и любовта на майка си към Италия.“

„Дъждът тропаше напевно по дървените капаци на прозореца.

Улиците бяха пуси. По обяд, особено в неделя, не се срещаша много хора. Това беше времето за семейството, дългите трапези с роднини и приятели, la famiglia, и вкусните

домашни ястия. По улиците се носеше аромат на доматиен сос с чесън и босилек. Оооох, обичаше този аромат!“

„Не си падаше по сладките неща. Не беше от хората пристрастени към шоколад, но сладкарниците я примамваха непрекъснато с красиво продредените си щан- дове. Един път направи грешката да влезе в пастичерията на Микеле и сякаш отвори кутията на Пандора. Край. Нямаше спиране.

Това малко пространство изобилстваше от най-различни форми и цветове, как да избере едно?! Започна да посочва по цветове – едно зелено, едно кафяво, едно жълто. Първият път си взе десет. Щеше да се пръсне – хем малки, хем изобилни на вкусове и с най-различна плътност и пълнеж. Научи няколко неща за региона – пистакиото е предпочитано, рикотата е в голяма част от сладкишите, сладоледът е феноменален и се сервира с питка наречена брьош, бадемът е на почит.“

„Когато слънцето започна да достига хоризонта беше онзи магичен момент, в който природата замира от удоволствие. От уредбата звучеше магическият глас на Лучано Павароти, арията „Nessun dorma“ от операта „Турандот“. Корабчето се движеше едва забележимо, завъртайки се около оста си, давайки възможност на туристите да видят красотата на цялата околност.

– Магическа гледка – прошепна Лаура на Чинция.

– Уникално! – Чинция плачеше от щастие. – Такава красота!

Тя прегърна Федерика.

– Благодаря ти за това изживяване!

Федерика само кимна.

Слънцето докосна хоризонта и образът му се разтвори във водата. Музиката спря, а природата беше притихнала. Тишина. Никой на лодката не продумваше и дума. Капитанът изчака няколко секунди, сякаш усещаше кога емоцията започна да стихва и каза с топъл тих глас:

– Надявам се, че тази гледка ще остане завинаги в сърцата Ви и ще разказвате дълго на Вашите приятели за преживяното!“

„Имаше си едно кафе, в което обичаше да сяда привечер. Поръчваше си аперол, а те ѝ носеха и малка паничка с бадеми, фъстъци и чипс. Към тях добавяха още една малка паничка с овкусени маслини на клечка. Лаура обичаше детайлите, които местните влагаха във всичко така, че да останат в сърцето ти. Често я закачаха, че аперолът е за туристите и „няма ли да става местна вече“. Но Лаура обичаше тръпчивия, леко газирани вкус на аперола.“

„Лаура обичаше сицилианските пазари, бяха толкова колоритни. Една живописна смесица от цветове, форми, аромати и най-чудати хора.

– Ако веднъж си се разходил на пазара в Сицилия, той остава в сърцето ти – каза Лаура замислена, докато рисуваше.

.....

Възрастен господин над седемдесетте в кафяв костюм и кафяво бомбе. Безупречно изглеждащ, чист и изгладен, седеше величествено отстриани на сергията със скариди и правеше купчинки. Една купчинка с обелените, една с шушулките. Хората спираха, пазаруваха, той пълнеше скаридите в хартиени торбички, кимаше любезно и за довиждане леко повдигаше с един пръст шапката си.

– Какви хора! – тихо каза Лаура.

Човекът я видя и повдигна шапка за поздрав. Лаура се усмихна.“

„На сутринта в 10.00 часа бяха пред фабриката за шоколад. Първо им разказаха повече за шоколада от Модика и за уникалните сладкиши от телешко с шоколад. Един дребничък и слабичък сладкар беше техният водач в света на шоколада.

Той бъркаше бавно лепкавата кафява смес, от която се носеше аромат на какао. Повдигаше нагоре бъркалката, а шоколадът се стичаше бавно. Това движение беше повторено над десет пъти.

– Ох, дояде ми се – изпъшка Лаура на ухото на Чичо.

- В Модика е и единственото място, на което можете да купите „mpanatigghi" - сладкиш с формата на полумесец, поръсен с пудра захар. Отвън изглежда съвършеният сладкиш, но вътре е пълен с месо. Така едно време добрите домакини са консервирани месото. Когато приготвяли храна за дълго време на своите съпрузи-пастири, те омесвали месото с шоколад, изпечено в тесто. След това този похват е останал като интересен щрих от Модика.“

„Беше мечтала да живее в Италия и да има малко магазинче. Това беше нейната романтична представа за живота. И ето, беше постигнала първата част. Премести се в Италия и сега накъде?! Стоеше на брега на Тиренско море, обикаляше сутрешните улици на малкото градче, което я омагьоса с чара, аромата на храната и аромата на море. Това беше нейният град – Трапани. Събра в един куфар дрехи и обувки и хлопна завинаги вратата на стария си живот. Искеше да ѝ е топло – на душата, в отношенията с хората, да усеща морето по кожата си и ако може лятото да трае по-дълго. Усети, че това е нейното място.

В края на първата седмица се запозна с Вито от „Сервизът на Вито" – ремонтираше коли, беше много търсен. Дребен, усмихнат сицилианец със снежнобяла коса. Той беше първият, който започваше работа, като изключим кафетериите. Отваряше всеки ден в 7.00 сутринта и задължително почиваше между 13.00 ч. и 16.00 ч. – и през зимата, и през лятото. Храната беше култ за него, трябваше да ѝ се наслади в домашна обстановка с покривка на масата и топъл хляб в панерче.

Ароматите, които се носеха по улиците и от къщите в различните часове на деня, всеки път развихряха въображението ѝ. Щом усетеше аромат, ако не виждаше конкретната причина, обичаше да си представя кой готви, как изглежда и за кого готви.“